

Patrícia Brestovanská

ZOTROČENÍ
VÁŠŇOU

Patrícia Brestovanská

ZOTROČENÍ
VÁŠŇOU

enribook

Patrícia Brestovanská

Copyright © Patrícia Brestovanská 2023

Cover © Depositphotos

Cover design © Erika Jarkovská

Slovak edition © Enribook 2025

ISBN (PDF): 978-80-69110-12-0

ISBN (EPUB): 978-80-69110-13-7

ISBN (MOBI): 978-80-69110-14-4

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s. r. o., 2025

Vytvorené prostredníctvom Publico.sk

Publico

napiš 📖 vydaj

Túto knihu zo srdca venujem
všetkým lekárom, sestričkám a ošetrovateľom
Kliniky anestéziológie a intenzívnej medicíny,
Neurologickej kliniky a Kliniky oftalmológie v Nemocnici
Ružinov v Bratislave za to,
že ma postavili na nohy a dali mi druhú šancu.

PROLÓG

DÁNSKO, približne rok 974

Brynhild Hendriksenová, staršia dcéra dánskeho náčelníka z Trelleborgu, sa tísila k sivej skale a so zatajeným dychom sledovala ozbrojencov. Približne štyridsaťtri mužov sa chystalo na veľkú bojovú výpravu. Zhromažďovali sa pri drevenej lodi, ktorá bola dlhá viac ako tridsať metrov. Morská labuť im mala priniesť slávu a víťazstvo. Tak pomenoval jej otec bojovú loď, ktorá dostala meno podľa jej nebohej mamy – Dámy s labutím krkom. Jej provu zdobila dračia hlava s jantárovými očami, vzbudzujúcu silu a rešpekt. Symbol s bájnym tvorom mal schopnosť zahnať zlých duchov a zastrašiť nepriateľov a v boji predstavoval mocnú zbraň. Štvorhranná plachta bielej farby z tkanej vlny sa upevnila na lodný sťažeň, kde sa na pozadí látky vynímal rodový symbol mesta Slagelse. Erb stváňoval plavovlasého anjela s krídlami v modrom rúchu, ktorý porazil draka ostrou kopijou. Čoskoro na lodi vypláva aj jej milovaný starší brat, ktorý mal na ňu už pár dní ťažké srdce. Snažila sa ho odhovoriť od bojovej výpravy, pretože sa bála, že sa z nej nevráti. Kol bol čoraz viac mimo hradu a ona netušila, kam sa poberá, až sa jedného dňa prestrojila za otrokyňu, aby ho mohla špehovať. Pôvodne si myslela, že sa schádza s nejakou ženou, ale jej brat sa učil tajne recitovať. Mala ešte v živej pamäti, ako sa ich otec rozzúrnil, keď sa mu jeho syn zveril, že sa túži stať pevcom. Jeho láska k poézii sa postupne prehlbovala, čo mu otec nikdy neodpustil. Neustále ho ponížoval, aby ho pokoril a dal mu najavo, že v jeho očiach nikdy nebude skutočným Vikingom. Práve jej brat, ako najstarší z troch detí, niesol najväčší údel, pretože nespĺňal otcove očakávania. Väčšiu milosť dostávala dokonca aj ich najmladšia sestra Solveig, ktorá bývala neposlušná a trucovitá.

Trygve Hendriksen z Trelleborgu, náčelník z ostrova Sjælland a vazal dánskeho a nie všetkými uznávaného nórskeho kráľa Harald I. Modrozubého, si vzal za manželku

krásnu Moiru, najstaršiu dcéru waleského šľachtica. Napriek tomu, že jej v žilách kolovala keltská krv, nadovšetko ju miloval. Hoci bolo bežné, aby muž spával s viacerými ženami, on jej bol celý čas verný. Keď ochorela na krivicu a nečakane ho opustila, dlho sa s jej smrťou nevedel vyrovať a stal sa z neho nelútostný muž. Moira bola vychovávaná v kresťanskom duchu a rodičia jej zakazovali klaňať sa pohanským božstvám, pretože podľa nich majú na rukách nevinnú krv a podporujú násilie. V ich očiach jestvoval iba Boží Syn a Moira svoju lásku k jednému bohu odmala vštepovala aj svojim deťom. Všetky jej deti sa zabíjania štítli, pretože verili, že Hospodin je milosrdný.

Ale keď nepriatelia z juhu napadli dánske opevnenie Danevirke a vikingskú osadu Hedeby, všetko sa zmenilo. Brynhildin brat sa vo veku dvadsať liet mal zapojiť do bojovej výpravy na kráľovu žiadosť aj so svojím najlepším priateľom Lucasom. Spolu s ostatnými bojovníkmi sa mohol plaviť na rýchlej lodi, brázdiť po mori, objavovať nové územia a vydobýť si slávu a uznanie. Ako každý muž, považoval za česť byť súčasťou veľkej bitky, ktorá mohla navždy zmeniť dánske dejiny. V roku 974 sa mal postaviť proti Ottovi II., cisárovi Svätej ríše rímskej, ktorý sa chystal pomstiť Holštajnsko za zmasakrovanie dánskymi ozbrojencami. Harald bol spojencom nórskeho náčelníka Haakona Sigurdssona a ten patril ku kráľovým podrobeným vazalom. Muž urodzeného pôvodu, ktorý sám seba nazýval Hakon Mocný, pochádzal z významnej rodiny náčelníkov z Trøndelagu. Po tom, ako mu Harald udelil právomoci vládnutia na severe Nórska, ho začali viacerí jeho krajanovia považovať za zvrchovaného panovníka. Keď sa Harald v roku 960 dal pokrstiť katolíckym klerikom Poppom z Porýnia, zaviedol na svojom území kresťanstvo. Tým si proti sebe poštval mnohých šľachticov z bohatých rodov, ktorí sa mu, rovnako ako Hakon, odmietli podvoliť a naďalej uctievali svojich severských bohov.

Brynhild sa nečakane mykla, keď za svojím chrptom postrehla niečiu prítomnosť. Srdce jej splašene tlklo a na koži jej naskočili zimomriavky. Pridusene skrípala, keď na ústach pocítila teplú dlaň a okolo pása pevný stisk.

Muž sa naklonil k jej uchu a chrapľavo zašepkal, s prízvukom keltčiny a škótskej gaelčiny: „Upokoj sa, žena. Nechcem ti ublížiť. Sľúb mi, že nebudeš kričať, keď ťa pustím.“

Zmeravela. Nebolo žiadnych pochyb o tom, že ten prišelec je Kelt! Neostávalo jej nič iné, ako sa mu podriaadiť, a tak strnulo prikývla.

Evander sňal ruky a odtiahol sa od nej. Keď sa k nemu pomaly obrátila, zatajil dych. Hoci ju predtým chvíľu za stromami pozoroval, do tváre jej nedovidel, a preto ho zarazila jej nebývalá krása. Hrdo vystrčená brada, s očarujúcou jamkou uprostred oválnej tváre, stelesňovala odvahu a tvrdohlavosť. Úzky rovný nos zdobili svetlé pehy a korálovo-červené plné ústa lákali k bozku. Jemne zaoblené krivky, črtajúce sa pod šatami, o nej prezrádzali, že je schopná povíť zdravých synov. Najpozoruhodnejšie na nej boli nefritovozelené oči mandľového tvaru, s akými sa doposiaľ nestretol. Ako skĺzol pohľadom na jej biedny odev, usúdil, že ide o nemajetnú vidiečanku. Biela vlnená šatka na hlave pripomínala pokrývku, akú nosili kresťanské ženy. Mohol sa len domnievať, akej farby sú jej vlasy, ktoré boli pod ňou ukryté. Hnedá zásterka z plátna bola bez nápadných spôn a pod ňou sa jej vynímali sivé ľanové šaty, ktoré jej siahali až k zemi, prekryvajúc topánky z kože. Medená retiazka so symbolom kríža, ktorá jej visela na krku, ho utvrdila v domienke, že naozaj ide o kresťanku. Keby nebol bezhlavo zaľúbený do inej ženy, určite by pôvabu ostrovanky podľahol. V jeho očiach sa zračilo zahanbenie, a preto nahlas prehovoril: „Som pán Evander Brodie zo Sumburghu, starší syn škótskeho náčelníka, pána Lachlana Brodieho, vazala škótskeho kráľa Kennetha II.“

Brynhild sa mu najprv chystala vynadať za to, ako dôverčivo sa k nej správal, ale okamžite sa opanovala. Ten Kelt mal urodzený pôvod a ona bola v jeho očiach len obyčajná sedliačka. A keďže sa nechcela stať jeho zajatkyňou, za ktorú by mohol požadovať od jej otca tučné výkupné, bolo pre ňu lepšie, aby sa o jej pravom pôvode nedozvedel. Hoci sa pred mužmi nezvykla červenieť, teraz jej tvár horela ako kvet tulipánu. Prišelec jej celkom počaroval a ona na neho neprestajne zívala. Zvlnené havranie vlasy mu splývali až na plecيا. Tmavohnedé oči mali zvláštny lesk a pridávali mu na

tajomnosti. Hranaté rysy tváre mu dodávali bojovnosť a nezlomného ducha, podobne ako krátka brada s fúzami. Rovný nos a plné vykrojené ústa napovedali o otvorenosti. Keďže Brynhild nepatrila medzi drobné ženy ako jej sestra, muž ju svojou výškou oveľa neprevyšoval. Biela ľanová tunika bez rukávov zdôraznila svalnaté plecia, ktoré boli ako vytesané z vápenca a pevné ako skala. Cez ne mal prevesený modrý plášť z hodvábu, pripevnený tromi okrúhlymi sponami. Krk mu obopínal talizman so zatočeným emblémom do tvaru špirály a hrubý keltský kríž. Šťihly pás mu sťahoval kožený opasok s veľkými dračími hlavami. Na rukách sa mu lesklo niekoľko zlatých a širokých náramkov. Nohavice z ľanu mal stiahnuté pod kolenami a lemované kožou. Okolo nôh sa mu ovíjali, ako dva hady, kožené čižmy, dlhé po lýtka. Po ľavom boku sa mu kolísal bohato zdobený meč, po pravom mu cez opasok visela dýka. Zrazu si uvedomila, že až pridlho nič nepovedala a tvár jej zružovela. Nervózne si oblizla suché pery a prehovorila jeho rodným jazykom, so sklopeným zrakom: „Pán Evander, je mi veľkou ct'ou, že vás spoznávam.“ Za iných okolností mala hlavu hrdo vztýčenú, ale teraz si takú opovážlivosť nemohla dovoliť. „Veľa Keltov na tomto ostrove nevidám,“ priznala popravde.

„Som Škót,“ opravil ju Evander pobavene. „Avšak, máš pravdu, nie som tunajší,“ pripustil. „Pochádzam z gazdovskej usadlosti v Sumburghu, ktorá sa nachádza na južnom výbežku Shetland. Na dánskom ostrove obchodujem so železnou rudou a kryštalicou bridlicou.“ Hoci vedel, že by sa o tú ženu nemal zaujímať, premohla ho zvedavosť. „A ty si kto a prečo špehuješ kráľovskú gardu na pobreží?“ kývol hlavou ku skalám, ktoré ich chránili pred zvedavcami.

Brynhild mu už chcela povedať pravdu, ale v poslednej chvíli sa spamätala. „Volám sa Bryn.“ Predstavila sa svojím skráteným menom a pokračovala kajúcny hlasom: „Nešpehovala som nikoho, môj pane, iba som sa pred tými mužmi skrývala, aby ma nenašli.“ Lož jej z úst skĺzla hladko ako britva.

„Si otrokyňa na úteku?“ opýtal sa Evander ostražito.

Od prekvapenia pootvorila ústa. „Nie, pán Evander. Som dcérou miestneho roľníka a zvyknem pomáhať môjmu otcovi s chovom dobytka a s... oraním,“ vyjachtala.

Pohl'ad mu zablúdil znova k jej prívesku. „Si kresťanka?“

Brynhild poslušne pritakala. „Áno, môj pane. Moja mama ma ku kresťanstvu odjakživa viedla.“

Evander prekvapene zdvihol tmavé obočie. „Si teda keltská žena žijúca medzi dánskymi nepriateľmi?“

„Nie, môj pane. Z matkinej strany mi v žilách prúdi waleská krv, ale z otcovej strany mám zasa dánsku,“ priznala, hoci si za to v duchu vynadala. Nepovažovala za rozumné, aby ten prít'azlivý prišelec videl až do jej vnútra.

Evander udivene hvizdol. „To ona ťa naučila hovoriť škótskou gaelčinou?“

„Áno, môj pane,“ priznala potichu.

Evander si uvedomil, že ho k nej niečo proti jeho vôli priťahuje. *No bola by to osudová chyba, pretože moje srdce je zadané*, pomyslel si chmúrne. „Vzhl'adom k svojmu pôvodu si nezvyčajne učená,“ odvetil prekvapene, pretože čakal, že ostrovanka bude mlkva a prostá.

Brynhild sa chystala niečo povedať, keď spoza stromov začula akýsi zvuk. Najprv si pomyslela, že to bol vták, ale úkosom zachytila štíhlu postavu. Ukrývala sa pred nimi za húšťavou ako nejaký prízrak. Jediné, čo z nej zahliadla, boli dlhé pramene zlatých vlasov, ktoré žiarili ako mince.

Evander otočil hlavu jej smerom a oči mu nečakane znežneli. „Musím už ísť. Mám sa tu s niekým stretnúť a nepočká to,“ odvetil hlbokým hlasom a zdvihol k nej zrak. „Zrejme by si sa mala vrátiť domov, pretože tu nie si v bezpečí.“

Brynhild po prišelcovom odchode stála na mieste bez pohnutia. Vtedy si s hrôzou uvedomila, že na Kola celkom zabudla a užialene zdvihla zrak do diaľavy. Morská labuť splynula s obzorom a padajúca hmla zastrela koráb, na ktorom vyplával jej milovaný brat...

DÁNSKO, približne rok 975

Na nebi sa rozpili čierne machule, ktoré zahalili pobrežie do hmlistého závoja. Severné a Baltské more zo strán obmývali piesočné duny a nad zemou sa hrdo vypínali listnaté stromy. Dánsky ostrov Sjælland patril k úrodným oblastiam, kde sa poľnohospodárstvu prekvapujúco darilo. Pre tunajších obyvateľov hlavný zdroj príjmu predstavoval najmä obchod s rybami, kožušinami a s nerastnými surovinami. Inak na tom nebolo ani námorníctvo a staviteľstvo, ktoré boli na ostrove rozšírené a tešili sa veľkej oblúbe.

Evander sedel na piesku a uvažoval nad životom. V podvedomí sa vrátil do obdobia, keď sa minulé leto zoznámil so svojou milou. Aislinn Ó Laighinová dovŕšila osemnásť liet, pochádzala z ostrova Man a v žilách jej prúdila krv írskej bylinkárky. Od prvého okamihu, ako ju zbadal na lesnej ceste, cítil, že ho k nej viaže silné puto. Jeho rodina by nikdy nesúhlasila s tým, aby si vzal za manželku ženu nízkeho pôvodu, a tak mu neostávalo nič iné, ako ju pred nimi zatajiť. Aislinn nažívala v starom domci so svojou tetou Fionou, ktorá sa o ňu starala od smrti svojej mladšej sestry Meally, ako sa od svojej drahej neskôr dozvedel. Mealla údajne mala tajného írskeho milenca, o ktorom nevedela ani jej sestra, avšak ten krátko po narodení ich dcéry zahynul na mori. Aislinn bola štyri letá stará, keď jej mama zomrela pri požiari v stodole, ktorú podpálili kráľovskí ozbrojenci, aby vidiečanov vystrašili, pretože sa búrili proti zvýšeniu daní. Fiona sa toho dňa neteri ujala a s láskou sa o ňu starala. Keď Aislinn dovŕšila pätnásť liet, podarilo sa jej očariť mladého dánskeho bojovníka Leifa Borju. Fiona ich vzťah od začiatku neschvaľovala, no neter na jej rady nedbala a, keďže ho ľúbila, darovala mu svoju nevinnosť. Keď Leifa nečakane zabili, Aislinn sa uzavrela do seba a slúbila si, že sa už viac nezamiluje. Lenže po čase sa jej

srdca zmocnil Evander a bez tetinho vedomia sa s ním tajne schádzala. Ich vzťah bol hlboký, vášnivý a čoskoro Aislinn nosila pod srdcom ich spoločné dieťa. Keď konečne nabrala odvahu zvestovať Fione radostnú novinu a predstaviť jej svojho milého, nikde ju v príbytku nenašla. Aj Evander sa v ten deň oneskoril, a tak sa vydala do lesa nazbierať liečivé byliny, z ktorých chcela pripraviť odvary. Bohatá zeleň, ktorú nadovšetko zbožňovala, sa jej stala nakoniec osudnou. Nemala ani tušenie, že sa ju Evander chystal predstaviť svojej rodine a požiadať ju o ruku. Otca nenarodeného dieťaťa v príbytku čakalo prekvapenie, pretože domec zívaj prázdnotou. Neváhal ani okamih a vybral sa svoju milú hľadať, no čím hlbšie vchádzal do lesa, čoraz väčší nepokoj sa ho zmocňoval. Srdce mu vtedy zovrelo strachom, keď spoza stromov začul prenikavý ženský výkrik. Bežal na to miesto, nehl'adiac pred seba, až zazrel v tráve nehybné telo. Nad ním stál neznámy bojovník, ktorý z hrudi nešťastnice vytiahol zakrvavený meč. Kovová helma mu skrývala takmer celú tvár a svietili mu z nej iba chladné a kruté oči. Tep sa mu na chvíľu zastavil, keď si uvedomil, kto je mužovou nevinnou obeťou. Aislinn ležala zakrvavená na zemi, s potrhanými šatami a s rozpáraným bruchom. Evander hlasno zaskučal, rozbehol sa za útočníkom, pripravený ho zabiť, ale násilník bol rýchlejší a zmizol mu z dohľadu. Chvíľu sa díval jeho smerom ako na zjavenie, až dopadol na kolená a privinul si ženino telo do náručia. Citovo pohnutý muž nepostrehol útočníka za chrbtom, ktorý sa k nemu blížil odzadu so sekerou v ruke. Práve v okamihu, keď sa nad ním zahnal, vynoril sa pred ním záhadný ozbrojenec. Jeho záchranca bol, našťastie, rýchlejší, obral násilníka o sekeru a vrazil mu ju do hlavy.

Steinar Borja, mladší syn Jensa Borju, nebohého vazala dánskeho kráľa Gorma Starého, mohol byť, podobne ako jeho brat a otec, veľký bojovník. Počas svojho života patrila Jens k veliteľom kráľovskej družiny a k najvernejším Gormovým mužom. V rovnakých šľapajach pokračoval aj jeho starší syn Leif, ktorý si získal rešpekt, uznanie a vydobyl si niekoľko víťazstiev. A ich mená ozvučené slávou by sa v bojových pokrikoch rozliehali naďalej, keby obaja nepadli krutou rukou svojich nepriateľov. Keďže Aislinn bola životnou láskou Leifa,

jeho brat Steinar považoval za svoju povinnosť očistiť jej pamiatku a pomstiť sa tým, ktorí sa postarali o ženinu smrť.

Evander sa myšlienkami vracal do čias, keď došlo k strašnej udalosti, ktorá ho navždy pripravila o šancu milovať. Možno keby sa od Aislinn nevzdialil a bol ostražitejší, mohli byť doteraz spolu. Vychovávali by svoje dieťa, radovali sa zo vzájomnej blízkosti a tešili sa z každého nového rána, ktoré by ich pošteklilo na viečkach. Bolesť do neho udrela plnou silou, až mal pocit, že mu vyrve srdce z hrude. Pohrúžený do svojich spomienok celkom zabudol na svoje okolie. Až blížiac sa kroky za chrptom v ňom prebudili známu ostražitosť.

Vyskočil na nohy a s mečom v ruke sa vrhol na neznámeho protivníka. Keď zistil, kto sa za ním zakráda, zúrivo skrúkol: „Dofrasa, Steinar! Musíš sa ku mne plichtiť ako duch?“ Prevrtal ho zlovestným pohľadom a zastrčil si zbraň do pošvy. „Nechýbalo veľa a bola by z teba mŕtvola,“ zašomral po galsky. Aj napriek tomu, že hovorili odlišnými jazykmi, za ten dlhý čas, čo spolu strávili, osvojili si jeden od druhého viacero výrazov, a preto sa vedeli medzi sebou dorozumieť.

Steinar na neho pozrel prižmúrenými očami a posmešne sa uškrnul. Keďže nikdy sa pred nikým nesmiel, ústa sa mu vyformovali do nezvyčajne krivej grimasy. „Nechcem spochybňovať tvoj vražedný inštinkt, ale k tomu, aby si ma čo i len zranil, si mal naozaj ďaleko.“

Evander sa zamračil. „Nemám chuť na žarty, tak si ich láskavo odpusť,“ ohradil sa podráždene. „Na tomto prekliatom ostrove som iba preto, aby som pomstil smrť Aislinn a naše nenarodené dieťa,“ pripomenul mu dôrazne.

„Nezabúdaj, že nie si sám, kto túži po odplate,“ odpovedal mu jeho dánsky priateľ vážnym hlasom. „Tie beštie mi zabili otca a ešte aj brata,“ vyhrkol nenávisťne. „Už mi zostal len bratanec Yan, ktorý oveľa lepšie vychádzal s Leifom než so mnou. Jeho staršiu sestru Ronju nerátam, pretože odkedy sa vydala a odišla žiť do Nórska, viac som o nej nepočul.“

Evander na chvíľu pocítil výčitky svedomia. Vďačil svojmu priateľovi za život a ten večne namrzený Viking mu už viackrát dokázal, že sa na neho dá spoľahnúť. „Nechcel som sa ťa dotknúť, ale pochop, že mi záleží na tom, aby som sa dozvedel pravdu. Aislinn som našiel v lese s vyhasnutými očami a

s telom studeným ako ľad. Ešte stále ma prenasleduje výkrik, ktorým sa snažila privolať pomoc. Lenže ja som ju nedokázal zachrániť, pretože som nebol pri nej, keď ma najviac potrebovala. Zomrela aj mojou vinou,“ prehovoril utrápene.

Steinar mu povzbudivo položil ruku na plece. „Nemohol si tomu nešťastiu zabrániť, a preto je zbytočné, aby si sa z toho ustavične obviňoval.“

Evander od neho odstúpil. „Ty to nechápeš, Steinar,“ oponoval mu. „Netušíš, ako veľa pre mňa Aislinn znamenala a ako veľmi som ju miloval.“

„Nebola tvojím otrokom, ktorého môžeš držať na reťazi,“ vytkol mu Steinar rozladene.

Evander vybuchol: „Bola to žena, ktorá so mnou čakala dieťa! Mal som ju ochraňovať a stáť verne po jej boku! Dal som jej slovo, že ju neopustím!“

Steinar odpovedal prekvapivo vlúdnym hlasom: „Leif ju miloval od prvého okamihu, ako ju uvidel, a napriek tomu ju opustil. Mal by si vedieť, že smrť si nevyberá, koho si vezme.“

„To nemôžeš zrovnávať, ja som predsa nažive a v čase, keď žil Leif, jej nič nehrozilo,“ škriepil sa s ním Evander ďalej, nedajúc sa odbiť.

„Spoznala ťa až po smrti môjho brata, keby ešte Leif žil, zostala by po jeho boku. Čím skôr sa s tým vyrovnáš, tým ťa to bude menej bolieť,“ oponoval mu Steinar.

Evander od zlosti kopol do piesku, až sa rozletel na všetky strany. Myslel si, že sa mu trocha ulávi, ale nič také sa nestalo. Nakoniec mu neostalo nič iné, len pripustiť, že ten zadubený Viking má pravdu. No tak či onak, ten sviniar, ktorý mu spôsobil utrpenie, za to zaplatí vlastnou krvou. „Už sa ti podarilo niečo nové zistiť?“

Steinar sa zadíval na šíre more, akoby v ňom hľadal odpoveď. Nakoniec dlho neotálal a odvetil mu zachrípnutým hlasom: „Možno máme ďalšiu stopu.“

„Povedz mi všetko, čo vieš,“ vyhrkol Evander netrpezlivo. „Zatiaľ sme nijako nepokročili a už tu máme druhé leto v plnom prúde.“

Steinar si povzdychol. „Pravda je, že k žiadnemu menu som sa zatiaľ nedopátral,“ vyšiel s pravdou von, čím si vyslúžil priateľov mrzutý výraz. „Ale už aspoň viem, že za smrť môjho

brata a pravdepodobne aj otca môže rovnaký človek, ktorý zabil Aislinn,“ prezradil. „Povedalo mi to zopár dánskych rybárov z pobrežia, ktorí začuli chvastať sa tým niekoľkých ozbrojencov. Môj otec velil mužom nebohého dánskeho kráľa, čiže mali hneď niekoľko dôvodov odstrániť ho z cesty, presne ako Leifa, ktorý nasledoval jeho kroky.“

Evander na neho prísne pozrel. „Akých ozbrojencov spomínali tí rybári? Nezabúdaj, že pod Haraldom bojujú nielen Dáni, ale aj Nóri, a najmä tí, ktorí žijú na južnej časti Nórska,“ pripomenul mu Evander podráždene.

„Lenže tí rybári spomínali viackrát meno Hakona Mocného, ktorý sám seba považuje za nezávislého nórskeho panovníka. Očividne vrah našich blízkych bojuje na jeho strane a plní príkazy svojho krutého panovníka.“

Evander pokrútil hlavou. „Pokiaľ viem, Hakon vládne len na severe Nórska a na juhu panuje Harald, ktorý ako jeho lénny pán má oveľa väčšie slovo. Je to rovnaké ako v prípade môjho otca. Je náčelníkom na juhu škótskeho územia, má vlastnú družinu, obrába pole a stará sa o dobytok, spravuje hrad, vlastní zopár lodí, má poddaných, ktorí zabezpečujú jeho pohodlie, ale nemá také veľké slovo ako škótsky kráľ. Aj napriek vyššiemu postaveniu je môj otec stále iba kráľov vazal,“ vysvetlil mu Evander.

Steinar sa zadumal, až napokon prehovoril: „Nemáš pravdu, pretože Hakona za nórskeho kráľa považuje mnoho nórskeho šľachticov a v ich očiach je zvrchovaným vládcom. Keď Harald prijal kresťanskú vieru, prišiel o nemalú časť svojich mužov. Mnohí dánski ozbrojenci sa mu obrátili chrbtom a radšej sa pridali na stranu jeho nórskeho vazala. Navyše Harald núti šľachticov pracovať na svojich kruhových pevnostiach, čím sa dopustil, že sa už viacerí proti nemu postavili. Niektorí mu tiež vyhlásili otvorenú bitku, odmietajúc sa nechať ním podrobiť. Hakon začína mať čoraz väčší vplyv na prostý ľud, ale aj na šľachtu. Ak to pôjde takto ďalej, oslabí Haraldovu moc a zvrhne ho z trónu. Hakonova podpora stále rastie a spolu s ňou aj jeho právomoci. Mne nezáleží na tom, či krv prelejem, aby som sa pomstil, pretože sa neprikláňam na stranu žiadneho kráľa.“

„Stále mi nejde do hlavy, ako si mohol prijať kresťanstvo, keď si srdcom zarytý Viking,“ namietol Evander sucho. Nevedel

si predstaviť, že by sa niekedy vzdal svojich bohov a zaprel svoju vieru. Tak ako väčšina Keltov, aj on uctieval Matku Zem, ktorá predstavovala najväčšiu vládkyňu s dvoma tvármi – láskavou a nemilosrdnou. Bola považovaná za pani neba, zeme a podzemia. Tiež by sa nemalo zabúdať na iné božstvá, ktoré boli súčasťou keltských národov. Cernunnos, s hlavou jeleňa, ako boh prírodných síl, stromov, zvierat a plodnosti. Taranis, boh s podobizňou koňa, znázorňujúci vládcu neba a boha hromu. Teutates, boh v sprievode barana alebo kanca, symbolizujúci bojovníka a hrdinu. Často sa tiež spomínala bohyňa Epona, ktorú sprevádzal pes alebo vták a ktorá sa najčastejšie zobrazovala počas jazdy na koni v dámskom sedle.

„Ja som kresťanstvo neprijal, vyznávam severských bohov svojich predkov, na ktorých som odrástol, a ani to neplánujem meniť,“ odpovedal mu Steinar neoblomne a zaklonil hlavu, pozrúc na nebo, kde sa pretrhávali mraky. „Tak sa zdá, že nás čaká poriadna búrka,“ natiahol dľaň pred seba. Akoby na povel z oblohy začali padať kvapky veľké ako hrachy, ktoré sa zmenili na tvrdé krúpy. O chvíľu boli obaja premočení ako husi. Vykročili smerom k hustému lesu a zamierili pod starú rozvalinu, ktorá ich ochráni pred lejakom.

Náčelníkov syn nás zradil a pridol sa na stranu cisára Svätej ríše rímskej! Jeho telo sme nikde nenašli, ale určite je mŕtvu! Ten prekliaty darebák si ani nič iné nezaslúžil!

Brynhild sa úpenlivo snažila zabudnúť na slová, ktoré minulé leto začula nenávisťne vykrikovať z úst mužov bojujúcich po bratovom boku. Po Kolovej smrti útechu čoraz viac nachádzala mimo hradu, a dokonca nedovolila ani Solveig, aby ju sprevádzala. Odhodlane stúpala trávnatým kopcom, ignorujúc myšlienky, ktoré ju nabádali, aby sa vrátila domov.

Lenže hromženie jej otca, ktoré ju budilo každé ráno, ju od tohto zámeru nakoniec odhovorilo. Nešťastie, aké ich rodinu postihlo, náčelníka nijako nezlomilo a prebudilo v ňom ešte väčšiu nevraživosť. Kol predtým často nachádzal dôvody, aby nemusel byť v otcovej blízkosti, a čas trávil hraním doskových hier, príležitostným obchodovaním a neskôr v teple ženského lona. Tiež nesmela zabúdať na jeho veľkú túžbu stať sa hradným rečníkom. Zvykla ho často nazývať bojkom a zbabelcom. Pri tej predstave sa smutne pousmiala, pretože ani ona nedokázala čeliť pravde a zúfalo pred ňou utekala. Nechcene si musela pripustiť, že to nebol jediný dôvod, pre ktorý sa uchýľovala na opustené miesto. Doposiaľ sa nevzdávala nádeje, že tam narazí na Evandera Brodieho, ktorý v nej prebudil neznámu túžbu. Vedela si živo predstaviť, ako by sa otec nahneval, keby sa o tom dozvedel. Evandera zatajila aj pred svojou sestrou, ktorej zvyčajne nič neuniklo. Hoci Brynhild nebola poverčivá, vyhovelá svojmu vnútornému hlasu, ktorý jej našepkával, aby sa opäť prestrojila. Práve preto si na seba navliekla prosté šaty, aké mala v čase, keď sa stretla s Evanderom prvý raz. Bolo pochabé túžiť po nepriateľovi a ona to dobre vedela. Pre prítiažlivého škótskeho prišelca bolo nebezpečné zdržiavať sa v jej blízkosti bez toho, aby neriskoval svoju hlavu. Ak by ho aj priamo jej otec nezabil, nepochybne by ho zotročil.

Keltské národy náčelníkovi muži v mene dánskeho kráľa napádali bez mihnutia oka. Tých neborákov, ktorých zajali, zvykli predať v prístave na trhu s otrokmi, kde ich mohli získať bohatí šľachtici. Mnohí majetní páni si zaopatřili nevoľníkov na svoj hrad, ktorí pre nich vykonávali ťažkú prácu. Nebolo žiadnym prekvapením, že si vydržovali mladučké otrokyne ako svoje milenky, dožadujúc sa od nich, aby im boli po vôli.

Brynhild sa poobzerala okolo seba a sadla si za veľký balvan. Úpätie kopca jej poskytovalo nielen úkryt, ale aj miesto na odpočinok. Chrbtom sa oprela o kameň a zahľadela sa na neba sklon. Lúče ohnivej gule sa rozprskli po oblohe ako farba z rastlín. Pod nimi sa vypínali aleje stromov s bohatou košatou korunou. Pomedzi ne preletovali operence, ktorých let pripomínal tanec víl. Zo zeme vykúkali strechy domov okolitých gazdovstiev a dedín, pokrytých povodiami riek. V ich

strede sa odohrávali príbehy prostých ľudí, ktorí obrábali orné pole, vyhánali ovce na pašu alebo kovali majstrovské zbrane. Na chvíľu sa zdalo, akoby všetko navôkol stíchlo a ona sa stala zajatkyňou času. Bola duchom neprítomná, až takmer vykrikla, keď na druhej strane za stromami zachytila akýsi pohyb. Najprv si pomyslela, že je to lesná zver, až dokým nezbadala muža s tmavými vlasmi. Hoci jej okolitá zeleň zacláňala vo výhlade, pomaly sa pred ňou odkrývali aj časti jeho urasteného tela. So zatajeným dychom sledovala svalnaté plecia, ktoré mu vytŕčali z hodvábného plášťa. Keďže bol k nej otočený chrbtom, do tváre mu nedovidela. V duchu samu seba chlácholila, že jej od cudzinca nehrozí nebezpečenstvo, a to ju trochu upokojilo, aj keď mala právo na obavy. Urodzené vikingské ženy sa síce mohli voľne pohybovať, ale nikdy netušili, na koho po ceste narazia. Navyše bola oblečená ako sedliačka, takže sa mohla ľahko stať obeťou nejakého hrdloreza, lúpežníka alebo otrokára. Ak by aj, nedajbože, odhalil jej pravú totožnosť, nemuselo by ju to zachrániť. Zajatie náčelníkovej dcéry predstavovalo lákavé výkupné pre nepriateľov jej rodiny a odmenu v podobe veľkého bohatstva by si nikto súdny neodoprel. Opatrne vstala zo zeme a snažila sa v tichosti prekĺznuť cez stromy, keď sa jej neznámy postavil do cesty, uprúc na ňu povedomé tmavohnedé oči.

Evander nemal práve najlepšiu náladu, keď odchádzal od svojej milenky. Hoci sa s Niamh Fallesenovou, vdovou po dánskom obchodníkovi, spoznal už dávno, nerátal s tým, že mu znova vtrhne do života. Po tom, čo stratil Aislinn, si dlhšie radovánky so ženami odriekal, ale tá ženská bola otravná ako šváb a nedala mu vydýchnuť. A on znova prepadol jej pôvabu, ako pred ôsmimi letami, keď sa spoznali. No bola to osudová chyba, pretože teraz ho všade prenasledovala a nevedel sa jej zbaviť. Práve prechádzka po opustenom mieste mu prišla vhod, aby mohol skrotiť svoje rozutekané myšlienky a zhodiť zo seba rastúce napätie. Lenže nebol sám, kto sa rozhodol rovnaké miesto navštíviť, namrzeno sa zadíval do nefritovozelených očí mandľového tvaru. S takým čudným odtieňom sa stretol iba u jednej ženy a na ňu sa snažil zabudnúť. Lenže pekná vidiečanka, na ktorú narazil na dánskom pobreží krátko predtým, ako prišiel o Aislinn, mu utkvela hlboko v pamäti. No

jemu za ten čas srdce stvrdlo ako železo a voči citom sa obrnil. Vikingovia neľútostne napádali jeho rodný domov, vypaľovali dediny, zotročovali mužov, znásilňovali ženy a deti odtrhávali od matiek. Stará bolesť zo straty blízkych sa v ňom prebudila plnou silou a takmer ho prevalcovala, až nečakane zrukol: „Čo to má znamenať, dofrasa?“ Prevrtal ostrovanku nedôverčivým pohľadom. „Prečo ma špehuješ, ženská?!“

Brynhild na muža pred sebou mlčky civela. Už stratila poslednú nádej, že sa s Evanderom ešte niekedy uvidí, a zrazu bol pri nej celkom blízko. Tmavé vlasy ako havranie krídla mu splyvali až na plecيا. V krátkom plášti, ktorý bol lemovaný vlčou kožušinou, vynikli jeho mocné plecيا. Cez žltú ľanovú tuniku bez rukávov mu visel ťažký keltský kríž. Okolo pása mal zopnutý hrubý opasok a nohy mu obopínali kožené nohavice s čizmami dlhými po lýtka. Bol stelesnením hrdosti, mužnosti a tajomnosti. Brynhild si odrazu uvedomila, ako detinsky sa správa, a do špiku kosti sa zahanbila. Prekročila dvadsať liet a očakávalo sa od nej, že bude vydatá a okolo nej bude pobehovať húd detí, avšak opak bol pravdou. Niežeby jej otec so svadbou otáľal, no svojej nebohej žene predtým, ako odišla na druhý breh, prisľúbil, že so svadbou počká, dokým obe ich dcéry nedosiahnu šesťnásť liet. Niečo jej zlovestne našepkávalo, že nepotrva dlho a kruhy osudu sa roztočia, pretože jej sestra už dovŕšila požadovaný vek.

„Odpovieš mi, konečne, čo tu pohľadávaš, Bryn?“ zvolal Evander naliehavo.

Brynhild poskočilo srdce od radosti, keď z jeho úst začula svoje meno. Lenže muž sa na ňu díval rozzúrene a jej neostávalo nič iné, ako si niečo napochytro vymyslieť. „Odpusťte mi, môj pane. Popravde som sa chystala navštíviť svoju priateľku, ktorá žije tu neďaleko, ale zablúdila som. Nečakala som, že tu na vás narazím.“

Evander na ňu zaškúlil a odstúpil od nej. „Mám ťa k nej zaviesť?“

Brynhild prudko pokrútila hlavou. „Nie, môj pane, už som si spomenula, kadiaľ sa mám vydať.“

Evander prikývol. „Ak je tak, prajem ti príjemnú cestu.“ Chvatne okolo nej prešiel, ani na ňu nepozrel.

Brynhild zostala mlčky stáť na mieste. Evander sa k nej správal ako k bremenu, ktorého sa potreboval zbaviť, a ju to zvláštnym spôsobom zraňovalo. Bezradne sa otočila za jeho odchádzajúcou postavou a v hrdle jej navrela hrča. *Panebože, ešte sa tu rozplačem*, blesko jej mysl'ou, ale snažila sa byť statočná. Mala na toho prišielca dávno zabudnúť, teraz by toľko netrpela. Pokúsila sa urobiť krok, ale nohy jej vrástli do zeme a nečakane spadla.

Evander otočil hlavu a so zakliatím zamieril k žene. Uchopil ju za pažu a necitlivo jej pomohol vstať. „Môžeš chodiť, ženská?!”

„Áno, môj pane,“ vyjachtala a zružovela. „Nechcela som vás obťažovať, len mi napadlo, že vyzeráte byť akýsi utrápený, a ak by som vám nejako mohla ul'ahčiť...”

„To nie je tvoja starosť, ženská!” zrúkol na ňu Evander.

Trhla sebou, ako keby ju bol udrel. „Môj pane, nechcela som vás popudiť svojím prismelým jazykom,“ šepela zahanbene.

Evander si uvedomoval, že si na žene vybíja svoju zlosť, ale nemohol si pomôcť, pretože pohádka jej národom. Tá prekliata vidiečanka bola jeho nepriateľom a on by ju mal nenávidieť, ale nevedel sa k tomu prinútiť. Od minulého leta akoby opeknela a vyzerala vskutku pôvabne. Na tvári jej ihrala ružovkastá farba a odtieň jej oči pripomínal ihličie. Ústa mala mierne pootvorené a ruky spustené pozdĺž tela. Bol zvyknutý vo svojej domovine na oveľa nižšie ženy a ostrovanka so svojou stredne vysokou postavou medzi ne rozhodne nepatrila. Oheň v tele jej nechýbal, a preto zauvažoval, že farba jej vlasov pod šatkou bude práve medená. Evandera čoraz viac hnevalo, akým smerom sa túlali jeho myšlienky, a najmä ho popudzovalo, aké pocity v ňom ostrovanka prebúdzala. Uprel pohľad na koruny stromov, aby ho nerozptyľovala jej divoká krása.

„Nechcel som byť k tebe hrubý, ale zrejme by si sa mala pobrat' za tou svojou priateľkou,“ nadhodil Evander mierne podráždene.

Pritakala mu ako handrová bábika. „Áno, môj pane, mala by som.”

„Tvoj manžel si o teba akiste robí starosti,“ dodal Evander, keď sa nemala k žiadnemu činu a so zvesenou hlavou sa dívala na vykúkajúce špičky svojich topánok.

Jeho priama otázka ju na chvíľu zarazila. Najprv ho chcela oklamať, ale potom si to rozmyslela. „Ja žiadnemu mužovi nepatrím, môj pane.“

Nadvihol tmavé obočie. Z nejakého dôvodu ho jej odpoveď potešila, čo ho ešte viac podráždilo. „A čo tvoj otec alebo brat?“

„Môj otec ma teraz iné strasti a brat mi zomrel,“ odpovedala mu zarmútene. V skutočnosti bol Kol nezvestný, ale ona hovorila o svojom vymyslenom bratovi.

Evanderovi sa v očiach zjavil súcit. „To ma mrzí. Čo sa mu stalo?“

Rozšírila oči dokorán, pretože mu nesmela povedať pravdu, no napokon sa vynašla. „Zabil ho otcov býk, keď ho v maštali zavalil.“ Brynhild potrebovala odpútať mužovu pozornosť za každú cenu. Nemohla dopustiť, aby sa jej vrtal v srdci a odhalil jej zraniteľné miesta. Už teraz sa pred ním cítila príliš obnažená. „Vy máte brata, môj pane?“

Uškrnul sa. „Mám jedného, aj keď zastúpi troch. Príliš často ma vytáča, až ho mám neraz chuť uškrtiť,“ priznal Evander otvorene.

Brynhild sa zamyslela a vyhrkla: „Je vám veľmi podobný?“ Nič ju síce do toho nebolo, no zvedavosť ju predsa len premožla.

Evander sa hlasno zasmial. „Kdeže! Hamish je úplne iný, ako som ja. Narodil sa o sedem liet neskôr, má hnedé vlasy, zelené oči a je nižšieho vrazu. Navyše, ani povahou sa na seba neponášame,“ povedal vážnym hlasom a povzdychol si. „Chcel by som sa vrátiť natrvalo domov, ale zatiaľ to ešte nejde, pretože s týmto ostrovom ma spája jedna žena,“ nechcene sa preriekol a v duchu si za to poriadne vynadal.

Brynhild sa po jeho slovách rozbúchalo srdce. Prv jej napadlo, že mal na mysli ju, ale potom tú myšlienku ihneď pustila z hlavy. Bolo pre ňu dôležité, aby sa o tajomnej neznámej dozvedela viac, pretože sa pristihla, že na ňu žiarli. „Musí byť vskutku jedinečná, môj pane.“

„Veru áno, to je,“ pripustil sklúčene. „Po svadbe sme chceli natrvalo odísť do Sumburghu, kde býva moja rodina.“

Brynhild pocítila, ako jej krk zovrela ľadová ruka. Všetky obrady na ostrove prebiehali pod dohľadom dánskeho náčelníka, ktorý požehnal pred svedkami mladomanželom.

Možno by ju to tak nerozhodilo, keby ním nebol jej otec, ktorý mal hneď po kráľovi najdôležitejšie postavenie. Náčelníkov síce bývalo viac, ale na Sjælland bol jediným, kto mal takú právomoc. „Musíte byť nepochybne veľmi šťastný muž, môj pane,“ zašepkala.

Evander sa na ostrovanku v tichosti díval. Bolo na nej niečo čarovné, čím ho nebezpečne priťahovala. Osud z nich spravil nepriateľov, no napriek tomu celkom prepadol jej škandinávskemu pôvabu. Možno za to mohli jej pozoruhodné oči, ktoré ho zvedavo skúmali, alebo jej plné ústa, od ktorých nevedel odtrhnúť pohľad.

Brynhild bola tajomným prišielcom čoraz viac omámenejšia. Hľadela mu do tváre a každou bunkou svojho tela vnímala jeho blízkosť. Vdychovala mužovu drevitú vôňu, ktorá ju štekčila v nose a zachvievala zmysly. V tej chvíli jej napadlo, že sa narodila preto, aby ho mohla milovať. Odrazu si všimla, že jeho oči znežneli, a dokonca začula, ako sa mu srdce rýchlejšie rozbúchalo. Najprv si pomyslela, že sa jej to len zezdalo, ale to trvalo iba do okamihu, keď jej opakom ruky prešiel po líci. Pod jeho dotyk sa nepatrne zachvela, pretože pocítila neznáme vzrušenie. Potešilo ju, že na ňu hľadel, akoby bola najkrajšou ženou na ostrove, hoci v jeho očiach bola len dcérou roľníka.

„Bryn,“ zašepkal Evander jej meno, vpijajúc sa do jej rozžiarených očí, v ktorých sa zračila zvedavosť a dychtivosť. Magická sila ho nabádala, aby sa k nej sklonil a pobožkal ju. Bolo to silnejšie ako jeho zásady, zdravý rozum, dokonca nenávisť voči vikingskému národu. V tom okamihu netúžil po ničom inom, iba ju objat' a držať v náručí. Natiahol ruku k jej pásu a pritiahol si ju k sebe. Čakal, že ho žena odstrčí, lenže namiesto toho mu váhavo položila dlane na hrud'. Povzbudilo ho to a rukou jej vošiel pod šatku. Jemne za ňu zatiahol, až sa jej spod nej uvoľnili husté medenozlaté pramene, ktoré jej siahali až po boky. Evander neodolal a jeden z nich vzal medzi prsty. Priložil si ho k nosu a vdýchol do seba levanduľovú vôňu.

Brynhild nebola schopná sa od neho odtiahnuť. Mala by sa brániť, kričať, utiecť. Miloval inú ženu a v nej videl len povolnú dcéru sedliaka, ktorá sa mu ochotne oddá. No namiesto toho, aby ho odsotila, otočila sa na päte a vrátila domov, vytiahla sa na špičky a ponúkla mu svoje ústa.

Evander sa už chystal ženu pustiť a vzápätí si vynadať do hlupákov, až dokým nezistil, že sa jej pery približujú k jeho tvári. Samotný boh Taranis sa mu musel škodoradostne smiať, keď mu do cesty postavil diabolské pokušenie. So zastonaním uchopil ženu rukou za bradu a perami sa jemne dotkol tých jej. Spočiatku ju bozkával nežne a ohľaduplne, ale keď pootvorila ústa, vkĺzol jej do nich jazykom.

Brynhild sa točila hlava, a keby ju prišelec pevne nedržal, podlomili by sa jej kolena a zosunula by sa do trávy. Omámene sa k nemu pritísila a vychutnávala si svoje prvé bozky. Odrazu si uvedomila, že z jeho náruče nechce odísť a zatúžila s ním splynúť v jednu bytosť. V tej chvíli jej bolo ukradnuté, či príde o svoju nevinnosť, prahla iba po tom, aby jej ukázal viac.

Pre Evandera bolo spočiatku ťažké červenovláske odolať, lenže potom si spomenul na svoju mŕtву nevestu. Pred sebou uvidel jej skrvavené, obnažené a nehybné telo. Práve tá vidina ho donútila, aby sa nenechal očariť dánskou kráskou v náručí.

„Bola to chyba, Bryn,“ vysúkal zo seba a odtiahol sa od nej, ako keby mala na sebe pijavice. Pozrel sa na ňu previnilými očami. „Nemal som ťa pobožkať a popravde ani som to nechcel urobiť,“ luhal, pretože do neho dobiedzali výčitky svedomia. Vnútorňý hlas mu našepkával, že ho roľníkova dcéra priťahuje, a on sa svojej vášni nedokázal ubrániť. No už len pre to, že jej v žilách kolovala vikingská krv, sa musel svojej hladovej túžbe odvážne postaviť.

Brynhild zaboľela predstava, že ho ako žena nezaujala. Dokým ho nestretla, netušila, čo je to túžba a aké pocity dokáže v človeku prebudiť. Bola nesmierne naivná, keď si myslela, že by medzi nimi mohlo niečo vzniknúť, a iba pre svoju neuváženosť mala teraz zlomené srdce.

„Nič si nevyčítajte, môj pane,“ zašepkala, snažiac sa pred ním ukryť slzy, ktoré ju štípali pod viečkami. „Pre oboch bude najlepšie, ak na mňa zabudnete. Som len úbohá žena, pre ktorú nie je vo vašom živote miesta,“ zašepkala a s tlmeným vzlykom sa otočila na päte. Bežala s vetrom o závod, hoci ani poriadne nevidela, kam vlastne smerovala. Chcela len byť čo najďalej od muža, ktorý jej dal okúsiť nebo, aby ju vzápätí vyhnal z raja.

Evander sa díval za ženou, ktorá trielila cez les. Jej štíhla postava sa strácala v diaľke, až úplne zmizla z jeho dohľadu.

Nič pre neho nemala znamenať, veď to bola len obyčajná sedliačka, no napriek tomu sa cítil, akoby mu niekto vyrval srdce z hrude.

Sťažka si povzdychol a vydal sa k pobrežiu.

Vtedy sa za stromami mihla postava, ktorá si ho nežičlivým pohľadom premeriavala. Evander s prekvapením zistil, že sa díva do sýtomodrých očí svojej milenky. Vykročil jej smerom, ale ani sa nenazdal a bola preč.

Sestry prechádzali cez jeden zo štyroch dlhých domov so zakrivenými elipsovými stenami. Ulica bola z každej strany, ako zvyčajne, rušná a plná ľudí. V blízkosti sa potulovali všelijakí remeselníci, sedliaci, kupci a otroci. Každý z nich mal plné ruky práce, ktorú sa snažil spraviť čo najlepšie. Oproti ním kráčala nevoľníčka s náručou plnou obilia, po pravej strane prechádzal gazda so záprahom volov, po ľavej strane sa nakláňal kováč nad vyhňou, do ktorej vkladal rudu, a kúsok od neho šiel roľník s radlom a drevenou radlicou v rukách.

„Predstav si, Bryn, že by si musela drieť na poli alebo v dielni,“ zaštebotala Solveig a naklonila sa tesne k jej uchu. „Napadne mi to vždy, keď sa pozriem na tých umorených úbožiakov okolo seba. Byť mladšou dcérou náčelníka nie je zasa také hrozné.“

Brynhild sa musela usmiať. Jej sestra málokedy dokázala byť ticho a ich otec sa neraz pohoršoval, že sa jej nezastavia ústa. Dnešný deň nebol výnimkou a dievčina mala vnútornú potrebu vyjadrovať svoje myšlienky nahlas. „Odkedy som dosiahla šestnásť liet, pomýšľam nad svadbou čoraz častejšie. Mám strach, Bryn, že mi otec vyberie nejakého hrdloreza, ktorý ma bude otlkať.“

„Môžeš byť pokojná, Solveig,“ snažila sa ju jej sestra uchlácholiť. No hoci pôsobila navonok rozvážne, vo vnútri ju zmárala neistota.

„Ak by ti náš otec niekoho vybral, určite by ti to povedal. A, keď už sme pri tej svadbe, ja by som sa jej skôr mohla obávať, keďže som od teba o štyri letá staršia.“

„To máš teda pravdu, pretože oproti mne si pristará,“ odpovedala jej Solveig prostoreko. „V tvojom veku naša nebohá mama už povila dve deti.“

Brynhild sa začervenala. V porovnaní so sestrou bola naozaj starina a bolo iba božím zázrakom, že ju otec zatiaľ nevydal. Manželstvo by jej však neprinieslo žiadnu radosť, lebo nikoho neľúbila. Srdce sa ju síce snažilo presvedčiť o opak a do mysle sa jej vnorila pekná prišielcova tvár, no ona ju v duchu hlasno okríkla. „Som presvedčená, že otec nám o tom povie, keď nás bude chcieť vydať. Teraz sa tým netráp, drahá moja,“ povzbudzovala ju, keď videla, aká je sklesnutá.

„Myslím, že otec má poslednú dobu veľmi zlú náladu a zrejme ho mátajú zlé sny,“ vyhrkla Solveig znepokojene.

Dobre mu tak! zastrájala sa v duchu Brynhild, no potom sa za svoje myšlienky zahanbila. Doposiaľ sa na ich otca neprestala hnevať, pretože odkedy sa po ich bratovi zľahla zem, ani raz ho nespomenul. No zároveň vedela, že náčelníka sužuje mier medzi dánskym a nórsnym územím. Harald sa obával krušných čias, pretože hrozilo, že ozbrojená garda, na čele s jeho bývalým spojencom Hakonom, zaútočí na dánske územie. Vzťahy medzi dvoma zemami boli naštrbené a aj najslabší vietor by medzi nimi mohol rozpútať smršť. Ich otec, ako vazal dánskeho kráľa, z toho pociťoval obavy, pretože blaho jeho rodiny záviselo od štedrosti ich chlebobarcu.

Náčelníkove dcéry zamierili k jednému z menších domov na severovýchode. Sebaisto vstúpili dovnútra verandy a zabočili doprava do malej miestnosti. Nad stolom sa skláňali dvaja remeselníci, ktorí vyrábali spony, pracky a brošne. Dielňa bola útulná a skromne zariadená. Na stene visel prostý tkaný koberec, v kúte bola prevrhnutá stolička a na hline pozdĺž miestnosti sa nachádzala ovčia vlna. Uprostred horel oheň, ktorý ju rozžiaril svetlom a zaplnil teplom. Brynhild vykročila

k majstrom, no jej sestra sa od nej odpojila, blížiac sa k mladíkovi, ktorý sa zohýbal k hlinenej podlahe.

Kováč, asi vo veku pätnásť liet, mal na hlave vlnenú čiapku, spod ktorej mu vykúkali svetlé pramene vlasov. Plátenná tunika mu siahala do polovice stehien a bola prepásaná koženým opaskom. Nohavice zo súkna mali voľný strih a na nohách mal krátke čižmy. Nebolo na ňom nič mimoriadne, ale napriek tomu od neho dievčina neodtrhala zrak.

„Ukážeš mi, ako sa vyrába brošňa?“ zapriadla medovým hlasom, keď sa pred ním znenazdajky ocitla.

Mladík, ktorý si ju doteraz nevšimol, k nej okamžite zdvihol hlavu. Chystal sa niečo povedať, ale potom sa zapýril. Díval sa na urodzené dievča pred sebou ako na zjavenie, až ho jeden z remeselníkov ohriakol: „Hej, chlapče! Kašli už na tie súčiastky, potom ich pohľadáš. Pod' sem a ukáž mladým paniam, aký si zručný vo svojom remesle. Pracuješ v dielni iba pár dní, ale už teraz robíš pokroky,“ pochválil ho jeho majster.

Mladík sa ešte chvíľu kochal dievčininou krásou a potom sa došuchtal k stolu. Remeselník mu strčil do ruky ílovú formu, ktorá sa skladala z dvoch kusov. Starec sa srdečne na náčelníčkove dcéry usmial, až odhalil chýbajúce dva predné zuby. „Príliš toho chlapčisko síce nenahovorí, ale šikovný je po svojom nebohom otcovi, ktorý svoj život zasvätil kováцskej dielni,“ opäť pochválil svojho učňa a pobúchal ho po chrbte. Hoci sa mladík snažil sústrediť na remeslo, zrak mu odbiehal k svetlovlasej kráske.

„Vyzerá to naozaj zložito,“ zvolala Solveig, ktorá si nič z jeho rozpakov nerobila. Bola zvyknutá, že sa v jej prítomnosti mnohým mladíkom zadrhával hlas alebo roztriasli kolená. Najmä tým, ktorí pochádzali z núdzných pomerov a netušili, ako jej majú prejaviť svoju priazeň.

„To sa vám len zdá, pani moja,“ odpovedal jej s rozpálenými lícami. „Je to naozaj jednoduché. Ak chceme vyrobiť brošňu, potrebujeme dva kusy takejto formy.“ Ukázal na hmotu vo svojich rukách a pokračoval: „Z formy, do ktorej sa odtlačila stará brošňa, sa odlejú dva voskové modely...“

Solveig ho netrpezlivo prerušila: „Čo sa stane s tými modelmi?“

„Oba modely sa pokryjú flom a vosk sa po roztavení vyleje. Do formy sa zabodnú voskové kolíky, ktoré slúžia na uchytenie ihlice.“ Chvil’u počkal, či ho nezahltí novými otázkami, ale keď sa nič také nedialo, ďalej pokračoval: „Forma sa vyloží navoskovaným kusom látky, ktorý určí hrúbku brošne, a na látku sa položí ďalšia vrstva flu.“ Urobil krátku prestávku a opäť sa rozhovoril: „Nakoniec sa forma zahreje, vosk necháme vytiect’ a látka sa odstráni. Formy zložíme dokopy a pevne spojíme. Potom roztavený kov nalejeme do zahriatej formy. Po vychladnutí kovu sa forma rozbije, brošňa sa vyberie a napokon dokončí.“

Solveig sa zamračila. Aj napriek mladíckej snahe presvedčiť ju o jednoduchosti postupu, zdala sa jej výroba brošne nebezpečná. Oči sa jej znova rozžiarili novým záujmom, keď spočinuli na ozdobných predmetoch, ktoré sa nachádzali na druhej strane stola. „A tie brošne sú pre koho určené? Sú vskutku prekrásne,“ rozplývala sa naoko.

Učeň pozrel jej smerom. „Tie si želal vyrobiť náš pán kráľ Harald pre svoje kráľovské dcéry, pani moja,“ odvetil jej kajúcne.

„Ách, sú naozaj dokonalé,“ vzdychla Solveig, keď si ich prezerala. Všetky boli vyrobené zo zlata a striebra, ozdobené prekrásnym filigránom.

„Teší ma, že sa vám páčia, pani moja,“ vyhrkol učeň s fl’akatými lícami od rozpakov.

„Je hádam niečo, čo by si nevyrobil?“ žmurkla na neho.

„Preceňujete ma, pani moja. Popravde viem vyrobiť len brošne, spony, šperky a ihlice,“ povedal skromne.

Brynhild sestru sledovala znepokojeným pohľadom. Ani trochu sa jej nepáčilo, že učňovi dávala plané nádeje. Verejne ho povzbudzovala, čo bolo vskutku neprijateľné. Solveig sa toho ešte očividne musela veľa učiť. Trpezlivo vyčkávala, kým učeň stíchne, pristúpila k sestre a pevne ju uchopila za lakeť. „Drahá, nemôžeme sa tu zdržiavať, ešte máme na hrade množstvo inej roboty,“ zahovorila a odtiahla ju z miestnosti, nevšímajúc si jej šomranie. Keď ju z výrobné vyviedla von, dievčina nedbala na okoloidúcich a hneď sa do nej slovne pustila: „Prečo to stále robíš?! Vždy, keď sa pre niečo nadchnem, urobíš zo mňa úplnú hus!“ prskala ako fúria.

„Ide mi predsa o tvoje dobro. Nemôžeš sa správať ako nejaká povolná sedliačka,“ poučala ju Brynhild príkro.

Solveig prudko očervenela. „Ja sa tak predsa nesprávam!“ zvolala urazene a odula spodnú peru.

Brynhild si vzdychla. „Veruže hej,“ oponovala jej zmierlivo. „Všetko si vydupkávaš trucovitosťou a ešte sa pritom tváriš ako obeť.“

Solveig neodpovedala a vykročila vpred. Takmer narazila do starca, ktorý niesol v rukách drevo. Ten na ňu sprvu zazrel, ale keď si uvedomil, o koho ide, zahanbene zvesil hlavu a trielil, čo mu nohy stačili. Solveig sa cítila dotknuto a neprehovorila so sestrou už ani slovo. Čo jej malé kroky dovolili, hnala sa do dlhého domu ako víchrica. Vnútri prístavku viseli plášte, šatky a opasky. Na hlinenej dlažbe boli položené drevené lavice. Obe kráčali dlhou chodbou, zabočili doprava, až sa ocitli vo veľkej hodovnej hale. Okolo pobehovali otrokyne, ktoré nosili na nízke stoly jedlo na drevených podnosoch. Priestranná miestnosť bola zvyčajne natrieskaná, ale teraz zívala prázdnotou. Väčšina mužov z náčelníkovej družiny vyrazila zavčas rána na lov zveri s pomocou psov, ostatní ešte dospávali po bujarej veselici. Niektorí hrali doskové hry, iní preberali taktiku boja a podaktorí polihovali s položenou hlavou na stole. Brynhild na nich ukradomky pozrela a radšej sa im vyhla. Hoci boli náčelníkovými dcérami a žiadny z tunajších mužov by si im nedovolil skriviť ani vlas na hlave, predsa len nebolo rozumné pokúšať osud.

Sestry obsadili prázdny stôl, ktorý sa nachádzal pri samom rohu. Jedna z otrokýň si ich všimla a hneď im na stôl priniesla bohato prestreté táčne. Boli naložené holubím mäsom, hrudou syra, pšeničným chlebom a dusenou zeleninou. Nechýbal džbán s medovinou a dva okrúhle zlaté poháre. Otrokyňa sa úctivo opýtala, či im nemá ešte nejakú poslužiť, ale keď pokrútili hlavou, odišla obsluhovať k inému stolu. Brynhild si naliala do pohára medovinu a naplnila po samý okraj aj sestrin pohár. Podľa pohľadu, aký na ňu dievčina vrhala spod dlhých mihalníc, jej napadlo, že má niečo za ušami. Trpezlivosť nepatrila medzi cnosti jej sestry, a tak dlho mlčať nevydržala: „Stále mám pocit, že predo mnou niečo tajíš. Už by si mi to mohla konečne prezradiť, nemyslíš?“ vyčítala jej podráždene

dánskym jazykom. Hoci im po nebohej mame v žilách prúdila waleská krv, náčelníkove dcéry nesmeli na otcovom hrade používať keltský jazyk. Tak smeli hovoriť jedine poddaní, ktorí neovládali všetky slová vo vikingskej reči.

„Nič pred tebou netajím,“ odpovedala jej Brynhild pevným hlasom a odpila si z pohára. V skutočnosti to nebola celkom pravda, pretože doteraz sa jej nepriznala, že už dlhší čas navštevuje ich bývalú varovkyňu. Najprv sa s tým chcela sestry zveriť, ale nakoniec si to nechala pre seba. Mala strach, že by sa o tom mohol dozvedieť ich otec a zakázal by jej stýkať sa s Fionou.

Solveig sa s jej strohou odpoveďou neuspokojila. „Prestaň mi luhať! Pristihla som ťa, ako sa tajne vykrádaš z domu! Určite je za tým nejaký muž! Oči ti žiarili vzrušením a očakávaním. Prezrad' mi o tvojom tajnom milencovi viac,“ drančala ako dieťa, ktorému berú hračku.

Brynhild sa začervenala. „Nie je to môj milenec. Videli sme sa iba dvakrát,“ preriekla sa. Ruka jej vyletela k ústam, ale to už ju jej sestra prepichovala nevraživým pohľadom.

Solveig pyšne zdvihla bradu. „Vedela som, že máš predo mnou akési tajomstvo!“ Oči jej svietili dychtivosťou. „Strávila si s ním noc?“

„Isteže nie!“ takmer vykrikla, keď pochopila, z čoho ju vlastne obviňuje. Neostávalo jej nič iné, ako vyjsť s pravdou von. To posledné, čo by chcela s ich otcom riešiť, bola jej nepoškvrnená povesť. „Takmer ho ani nepoznám. Rozprávali sme sa spolu len chvíľu a potom z môjho života odišiel.“ O bozku, ktorý si vzájomne vymenili, radšej pomlčala.

Po jej priznaní Solveig zaplavila ešte väčšia túžba dozvedieť sa o záhadnom cudzincovi viac. „Ako ste sa vlastne spoznali?“

Brynhild dobre vedela, že už nie je cesty späť. Hlasno si povzdychla a pozrela jej do očí. „Keď som sa prechádzala po pobreží, nečakane sme tam na seba narazili.“

Solveig podozrievalo prižmúrila oči. „Poznám ho?“

Brynhild chvíľu váhala, ale nakoniec pokrútila hlavou. „Nie.“

„Je to Dán, Nór alebo niekto z Ďalekého východu?“

„Nie.“

Solveig sa zamračila. „Nenapínaj ma a vyklop to!“

„Je to starší syn škótskeho náčelníka,“ pripustila Brynhild previnilo.

Solveig na ňu vyvalila oči. „Čože?! Ty sa stretáš s mužom, ktorý patrí k našim nepriateľom? Ako si to mohla dopustiť?! Náš otec z duše neznáša keltské národy a jeho nevraživosť narástla ešte väčšmi po smrti našej drahej mamy! Nikdy ti nedovolí sa za neho vydať,“ zvolala s úžasom v hlase a nedokázala skryť svoje rozčarovanie.

Brynhild zvesila plecia a pozrela na pohár. „Bud' pokojná, viac sa s ním nevidím. Vrátil sa do Škótska za svojou rodinou a manželkou,“ pripustila neochotne.

„Hádam si sa do toho prišelca nezaľúbila?“ opýtala sa Solveig zdesene.

„Ani náhodou!“ zvolala Brynhild hlasnejšie, než mala v úmysle.

„Ale určite sa ti páči,“ vyčítala jej Solveig, keď si všimla sestrin zasnený výraz.

„Nepripisuj mi niečo, čím oplývaš ty! Ja sa predsa neobzerám po každom dobre vyzerajúcom mužovi,“ oborila sa na ňu Brynhild. O jej sestre bolo známe, že sa zahráva s rôznymi mladíkmi, ktorí sa jej zdali byť obstojní. Otec ju už niekoľkokrát vystríhal, aby s tým prestala, pretože na ňu vezme remeň. Na chvíľu ho počúvla, ale neskôr s tým začala znova. Raz to bol kováč, po ňom kupec s kožušinami a naposledy obchodník s perlami. Pritom vedela, že otec jej schváli len toho, kto bude hodný jej postavenia.

Solveig sa zafarbili líca. „To predsa nie je pravda!“ bránila sa ako vlčica, ktorú sa snažia zahnať do kúta.

Brynhild si ju nedôverčivo premerala. Ako jej staršia sestra cítila potrebu ju chrániť a dávať na ňu pozor. „Nabádaš tých mladíkov, aby sa o teba uchádzali,“ vytkla jej ostrým hlasom. „Ak budeš pokúšať otcovu trpezlivosť, nakoniec k tej svadbe, ktorej sa tak desíš, dôjde, skôr než si myslíš,“ varovala ju.

Solveig pocítila neskonálny hnev. Nechcela si priznať, že má jej sestra pravdu, namiesto toho sa jej rozhodla útok vrátiť. „Ty by si sa tiež mala správať počestne a netúlať sa kade-tade s nejakým pochybným prišelcom!“ šplechla jej do tváre.

„S nikým sa netúlam!“ zvýšila na ňu hlas. „Medzi mnou a tým prišelcom k ničomu nedošlo.“

„Dokedy budeš zapierat?“ obula sa do nej Solveig, keď videla, že neustúpi ani o piad'. Sestrino mlčanie ju ešte viac popudilo. „Vieš, že predo mnou nič neutajíš, Bryn, a skôr či neskôr sa to dozviem,“ vystríhala ju a prudko vstala od stola, až sa skoro pohár s medovinou prevrhol na podlahu.

Brynhild ju nestihla zastaviť, keď sa vyrútila z miestnosti ako rozhnevaná xantipa. Čas plynul a ona netušila, ako dlho v hale sedela. Vyprázdnila pohár, potom ďalší, následne sa so zvesenými plecami pobrala do ich spoločnej izby.

Evander sa opieral o provu lode a zrak mu odbiehal k jeho dánskemu priateľovi. Steinar okolo neho krúžil ako sup, ktorého niekto obral o mršinu. Na všetky strany vrhal nenávistné pohľady a v očiach sa mu zračila zúrivosť. To boli chvíle, keď by sa mu každý súdny človek pratal z cesty, pretože pohybovať sa v jeho blízkosti bolo nebezpečné. Steinar naháňal hrôzu najmä svojou výškou, pretože pôsobil ako obor, a možno aj preto si vyslúžil takú prezývku. Mal stredne dlhé, okrové vlasy, na temene vyholené a po bokoch spletené do malých vrkočov. Jeho ostro rezané hranaté črty tváre, s lazúrovomodrými očami, krátkym širokým nosom, tenkými vykrojenými perami a širokými lícnymi kosťami, považovalo mnoho žien za príťažlivé. Na rozdiel od svojich krajanov, ktorí sa pýšili dlhým a hustým strniskom, bol bez fúzov a ponechával si iba krátku bradu. Evander dobre poznal Vikingovu vznetlivú povahu, a preto vedel, že je len otázkou času, kedy ul'aví svojmu hnevu.

Netrvalo to dlho a muž po chvíli vybuchol: „Doš'aka! Kedy si mi mienil povedať, že sa zdôveruješ akejsi sedliačke o našich plánoch? Buď taký dobrý a vyklop, čo je to za ženskú!“ zvolal Steinar namosúrene.

Evander vedel, na koho narážal, a v tej chvíli ho pochytila nevidaná zlosť. *Prekliata Niamh!* Mohol tušiť, že si jeho milienka to, čo videla, nenechá pre seba a hneď to obrovi vyzvoní. Nebolo pomaly dňa, kedy by sa mu nelepila na päty a nedobiedzala ako zatúlané mača. Nebol ani zďaleka jediným chlapom, s ktorým si ochotne líhala, lenže i napriek tomu si na neho robila zvláštny nárok. Pôvodne Niamh chcel varovať, aby sa o nič nepokúšala a držala ústa pod zámkom, ale už ju v ten deň nezastihol, pretože sa mu medzi stromami stratila. Nemalo však zmysel zatíkať, a tak sa rozhodol pred svojím priateľom vyjsť s pravdou von. „Volá sa Bryn a je to len dcéra roľníka, nie je dôležitá.“

„A preto si jej musel vytárat, že tu obchoduješ s tovarom, že si ďaleko od domova a že túžiš po odplate?“ obul sa do neho Steinar.

Evander zalapal po dychu. Tá mrcha Niamh prekrútila jeho slová, ako jej to vyhovovalo. Nemohol sa preto čudovať, že obor soptí od hnevu a myslí si o ňom, že sa mu nedá veriť. Zrejme bola aj pri tom, keď sa s červenovláskou bozkával, inak by sa ho nesnažila s ním rozoštváť. Podozrievavo prižmúril oči. „Odhadujem, že ti to povedala Niamh, ale dobre vieš, že sa jej nedá veriť.“ Pre Evandera nebolo žiadnym prekvapením, keď sa už na začiatku dozvedel, že do jej dlhého zoznamu chlapov, s ktorými spala, patrí aj Steinar.

Steinar na neho vybafoľ: „O to tu teraz nejde, ale tá tvoja roľníčka môže poznať vraha Aislinn a Leifa.“

„Nemyslím si, že s tým má Bryn niečo spoločné,“ odpovedal mu Evander pohotovo.

„To ešte neznamená, že sa jej dá veriť, dofrasa!“ oboril sa na neho Steinar.

Evander si vybavil bozk, ktorý si s červenovláskou vymenili, a spomienka na ich zblíženie ho rozrušila, viac než si bol ochotný priznať. Silou vôle vášnivú scénu pustil z hlavy a zmrazil priateľa pohľadom. „Vieš veľmi dobre, že ženám nedôverujem. Aislinn je mŕtva a moje srdce odvtedy skamenelo.“

Steinar prekrútil očami. „Nerob sa nechápavý. Netvrdím, že tú ženskú miluješ, ale vešal si jej na nos veci, ktoré mali ostať len medzi nami.“